

OSTRAVAN.CZ

1. Discoteca Paraiso osloví osloví hlavně mladou generaci, ale nese poselství pro každého

27.10.2024 ostravan.cz - Ladislav Vrchovský

Odkaz na originál

Klíčová slova: divadla (2); Divadle (2); 12; moravskoslezském; Národním; Norbert; Ostravě; Závodský

Roland Schimmelpfennig ve své hře píše o noci, která je ještě mladá a otevírá dveře dokořán. Hlídá je ale černý pes a ten jen tak někoho dovnitř nepustí. A tam, kam všichni tolik chtějí, to zatím duní, pulzuje, tepe a buší.

Nikola Tempír v jednoduché minimalistické scénografii umístil do středu černého hracího prostoru bazén s mělkou vodou a velkou kostkou ledu uprostřed. Hudba Jiřího Hájka slouží věrně inscenaci. Na začátku zní jen tichá, táhlá, sférické melodie hvězd na nebi, do které pomalu, ale stále výrazněji proniká diskotékový rytmus, vytvářený poklepem bot účinkujících o podlahu. Probouzející se rytmus charakterizuje prostředí velké noční párty. Postupně přibývají další a další nástroje a hudba více a více vybízí k tanci. Dojde však na sborovou operní árii ohlašující tornádo ve výborném provedení skvěle sezpívaného smíšeného pěveckého sboru.

Z inscenace Discoteca Paraiso. (Foto: Martin Kusyn)

Hlasitý tragicky znějící ženský vícehlas vystavěný na temně znějícím mužském hlasovém základě má velmi silný emocionální účinek. Napětí roste, atmosféra je plná varovných náznaků. Na celkovém hudebním podkresu se podílí i David Scheiber v rámci hudební spolupráce. Velmi důležitou, a přitom vrcholně profesionální pohybovou spolupráci poskytuje Nikol Bartošová.

Kostýmy Markéty Kaplanové jsou jedním z nejvíce působivých komponentů inscenace. Zpočátku mají herečky a herci na sobě lesklé a třpytivé oblečení, kalhoty, vesty, košile, peleríny a šaty. V průběhu hry v jednom okamžiku v pozadí za zpívajícím chórem tyto svršky odkládají, aby se před zraky diváků překvapivě objevila zdánlivě obnažená ženská a mužská těla v barvách evokujících nejrůznější asociace. Jeden vypadá jako kostra s živou hlavou a tančícíma rukama a nohama, u dalšího kresba zdůrazňuje tvary těla, každý účinkující je najednou samostatným výtvarným objektem v tanečním pohybu.

Robert Finta a Aneta Kaluža Klimešová. (Foto: Martin Kusyn)

Režisér Tomáš Svoboda drží pevně inscenaci v rukou jakoby dirigoval symfonii vzájemně se prolínající hudby, světla a hereckého projevu složeného z tance, pohybového o činoherního **divadla**. Využívá prvků voice-bandu, důsledně pracuje s rytmem, tempem i atmosférou. Zároveň buduje obraz noci protkané příběhy sedmnáctileté Anny, která se těší na zážitek přirovnatelný ke vstupu do ráje (Aneta Kaluža Klimešová), kanadského dřevorubce (Martin Dědoch), bratra sedmnáctileté dívky (Robert Finta) a sedmapadesátiletého Rusa (Petr Panzenberger). Sedmou postavou je Černý pes v roli hlídače u vstupu vpouštějícího návštěvníky z ulice do tanečního sálu.

V programu k inscenaci je dále uveden devítičlenný sbor ve složení Tomáš Chudoba, Eduard Kácal, Silvie Mlynarczyková, Julie Rovenská, Magdaléna Rovenská, Adéla Schreiberová, Sára Slovácová, Daniel Tomáš, Elizabeth Višovanová.

Sára Erlebachová a Petr Panzenberger. (Foto: Martin Kusyn)

Diváky zaujme především charismatická postava Černého psa (Tomáš Jirman), vyvíjející se milostný vztah mezi kanadským dřevorubcem (Martin Dědoch) a ženou z východu (Kamila Janovičová) a tragické setkání sedmnáctileté dívky (Sára Erlebachová) a sedmapadesátiletého Rusa (Petr Panzenberger). Situace, ve které se projeví bratr sedmnáctileté dívky (Robert Finta) patří k jednomu z vrcholů celé inscenace. Aneta Kaluža Klimešová velmi srozumitelně reprezentuje pocity velkých očekávání i náhlých zklamání mnoha návštěvníků celé diskotéky.

Závěrečná scéna složená z jednotlivých slovních replik sedmičky herců nese samotné téma inscenace: životní lásku může člověk potkat kdekoli, zdánlivý ráj se může v mžiku proměnit v peklo a třpytivá světla mohou přikrývat temnou prázdnotu. Při této scéně probíhající bez hudebního doprovodu v přítomnosti ztišeného sálu zaujaté publikum téměř nedýchá a očekává napjatě, jak tato noc probíhající pouhou hodinu jevištního času skončí.

Discoteca Paraiso **Divadla** zaujme především mladé divadelní publikum, i když nese poselství určené každému: Ty nejdůležitější chvíle lidského života přicházejí v okamžicích, kdy se člověk chová svobodně a dává najevo, kým skutečně je.

*

Discoteca Paraiso. Autor textu: Roland Schimmelpfennig. Režie: Tomáš Svoboda. Překlad: Jana Slouková. Dramaturgie: **Norbert Závodský**. Scéna: Nikola Tempír. Kostýmy: Nikola Kaplanová. Recenze je psaná z premiéry uvedené v sobotu 26. října 2024 v **Divadle 12, Národním divadle moravskoslezském** v **Ostravě**.

URL | <https://www.ostravan.cz/87986/discoteca-paraiso-oslovi-oslovi-hlavne-mladou-generaci-ale-nese-poselstvi-pro-kazdeho/>

« zpět na začátek

[Úvod Divadlo](#) Discoteca Paraiso osloví osloví hlavně mladou generaci, ale nese poselství pro každého

Discoteca Paraiso osloví osloví hlavně mladou generaci, ale nese poselství pro každého

27.10.2024 08:18 [Ladislav Vrchovský Divadlo Recenze](#)

Česká premiéra hry Rolanda Schimmelpfenniga Discoteca Paraiso proběhla v sobotu v Divadle 12 v Národním divadle moravskoslezském v Ostravě. Hraje se v překladu Jany Sloukové a v režii Tomáše Svobody. Dramaturgem inscenace je Norbert Závodský.

[Zvětšit](#)

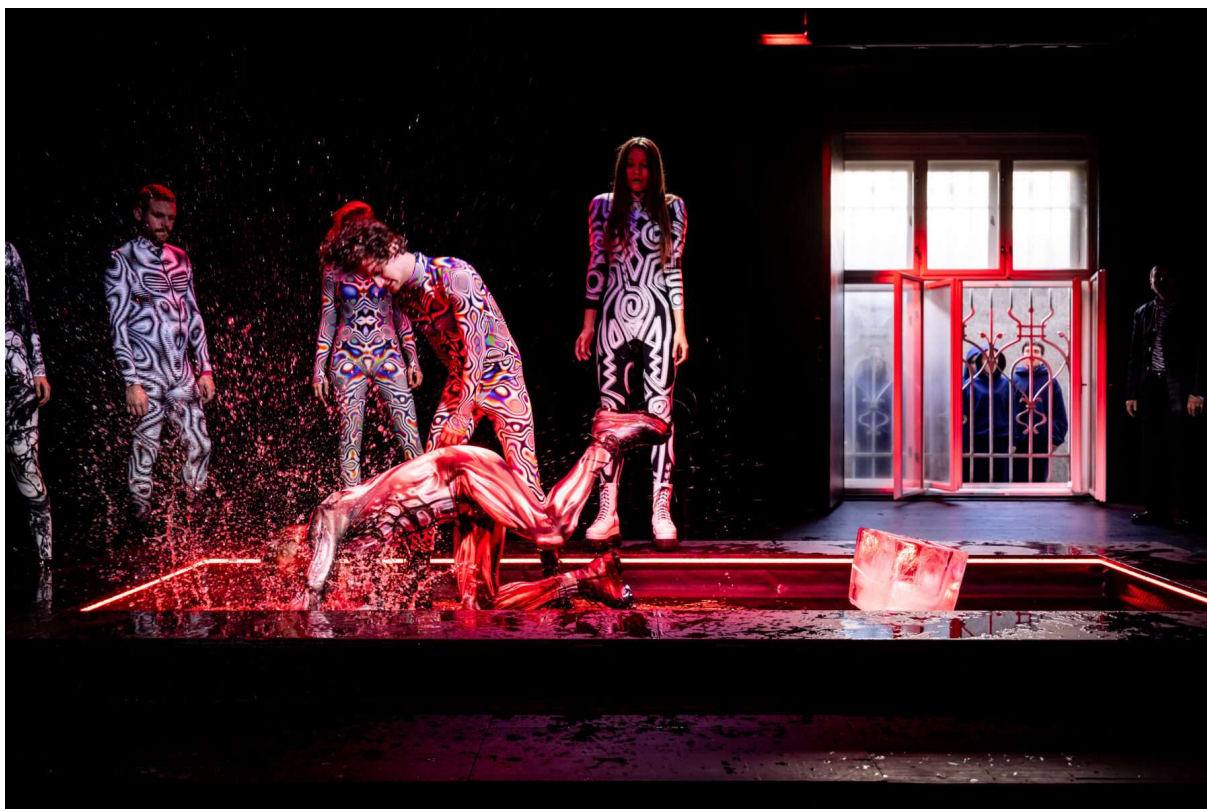
[obrázek](#)

Z nové inscenace Discoteca Paraiso.

Foto: Martin Kusyn

Roland Schimmelpfennig ve své hře píše o noci, která je ještě mladá a otevírá dveře dokořán. Hlídá je ale černý pes a ten jen tak někoho dovnitř nepustí. A tam, kam všichni tolik chtějí, to zatím duní, pulzuje, tepe a buší.

Nikola Tempír v jednoduché minimalistické scénografii umístil do středu černého hracího prostoru bazén s mělkou vodou a velkou kostkou ledu uprostřed. Hudba *Jiřího Hájka* slouží věrně inscenaci. Na začátku zní jen tichá, táhlá, sférické melodie hvězd na nebi, do které pomalu, ale stále výrazněji proniká diskotekový rytmus, vytvářený poklepem bot účinkujících o podlahu. Probouzející se rytmus charakterizuje prostředí velké noční párty. Postupně přibývají další a další nástroje a hudba více a více vybízí k tanci. Dojde však na sborovou operní árii ohlašující tornádo ve výborném provedení skvěle sezpívaného smíšeného pěveckého sboru.

Z inscenace Discoteca Paraiso. (Foto: Martin Kusyn)

Hlasitý tragicky znějící ženský vícehlas vystavěný na temně znějícím mužském hlasovém základě má velmi silný emocionální účinek. Napětí roste, atmosféra je plná varovných náznaků. Na celkovém hudebním podkresu se podílí i *David Scheiber* v rámci hudební spolupráce. Velmi důležitou, a přitom vrcholně profesionální pohybovou spolupráci poskytuje *Nikol Bartošová*.

Kostýmy *Markéty Kaplanové* jsou jedním z nejvíce působivých komponentů inscenace. Zpočátku mají herečky a herci na sobě lesklé a třpytivé oblečení, kalhoty, vesty, košile, peleríny a šaty. V průběhu hry v jednom okamžiku v pozadí za zpívajícím chórem tyto svršky odkládají, aby se před zraky diváků překvapivě objevila zdánlivě obnažená ženská a mužská těla v barvách evokujících nejrůznější asociace. Jeden vypadá jako kostra s živou hlavou a tančícíma rukama a nohama, u dalšího kresba zdůrazňuje tvary těla, každý účinkující je najednou samostatným výtvarným objektem v tanečním pohybu.

Robert Finta a Aneta Kaluža Klimešová. (Foto: Martin Kusyn)

Režisér *Tomáš Svoboda* drží pevně inscenaci v rukou jakoby dirigoval symfonii vzájemně se prolínající hudby, světla a hereckého projevu složeného z tance, pohybového o čínoherního divadla. Využívá prvků voice-bandu, důsledně pracuje s rytmem, tempem i atmosférou. Zároveň buduje obraz noci protkané příběhy sedmnáctileté Anny, která se těší na zážitek přirovnatelný ke vstupu do ráje (*Aneta Kaluža Klimešová*), kanadského dřevorubce (*Martin Dědoch*), bratra sedmnáctileté dívky (*Robert Finta*) a sedmapadesátiletého Rusa (*Petr Panzenberger*). Sedmou postavou je Černý pes v roli hlídače u vstupu vpouštějícího návštěvníky z ulice do tanečního sálu.

V programu k inscenaci je dále uveden devítičlenný sbor ve složení *Tomáš Chudoba*, *Eduard Kácal*, *Silvie Mlynarczyková*, *Julie Rovenská*, *Magdaléna Rovenská*, *Adéla Schreiberová*, *Sára Slovácová*, *Daniel Tomáš*, *Elizabeth Višovanová*.

Sára Erlebachová a Petr Panzenberger. (Foto: Martin Kusyn)

Diváky zaujme především charismatická postava Černého psa (*Tomáš Jirman*), vyvíjející se milostný vztah mezi kanadským dřevorubcem (*Martin Dědoch*) a ženou z východu (*Kamila Janovičová*) a tragické setkání sedmnáctileté dívky (*Sára Erlebachová*) a sedmapadesátiletého Rusa (*Petr Panzerberger*). Situace, ve které se projeví bratr sedmnáctileté dívky (*Robert Finta*) patří k jednomu z vrcholů celé inscenace. *Aneta Kaluža Klimešová* velmi srozumitelně reprezentuje pocity velkých očekávání i náhlých zklamání mnoha návštěvníků celé diskotéky.

Závěrečná scéna složená z jednotlivých slovních replik sedmičky herců nese samotné téma inscenace: životní lásku může člověk potkat kdekoli, zdánlivý ráj se může v mžiku proměnit v peklo a třpytivá světla mohou přikrývat temnou prázdnotu. Při této scéně probíhající bez hudebního doprovodu v přítmí ztišeného sálu zaujaté publikum téměř nedýchá a očekává napjatě, jak tato noc probíhající pouhou hodinu jevištního času skončí.

Discoteca Paraiso Divadla zaujme především mladé divadelní publikum, i když nese poselství určené každému: Ty nejdůležitější chvíle lidského života přicházejí v okamžicích, kdy se člověk chová svobodně a dává najevo, kým skutečně je.

*

Discoteca Paraiso. Autor textu: Roland Schimmelpfennig. Režie: Tomáš Svoboda. Překlad: Jana Slouková. Dramaturgie: Norbert Závodský. Scéna: Nikola Tempír. Kostýmy: Markéta Kaplanová. Pohybová spolupráce: Nikol Bartošová. Recenze je psaná z premiéry uvedené v sobotu 26. října 2024 v Divadle 12, Národním divadle moravskoslezském v Ostravě.

Ladislav Vrchovský